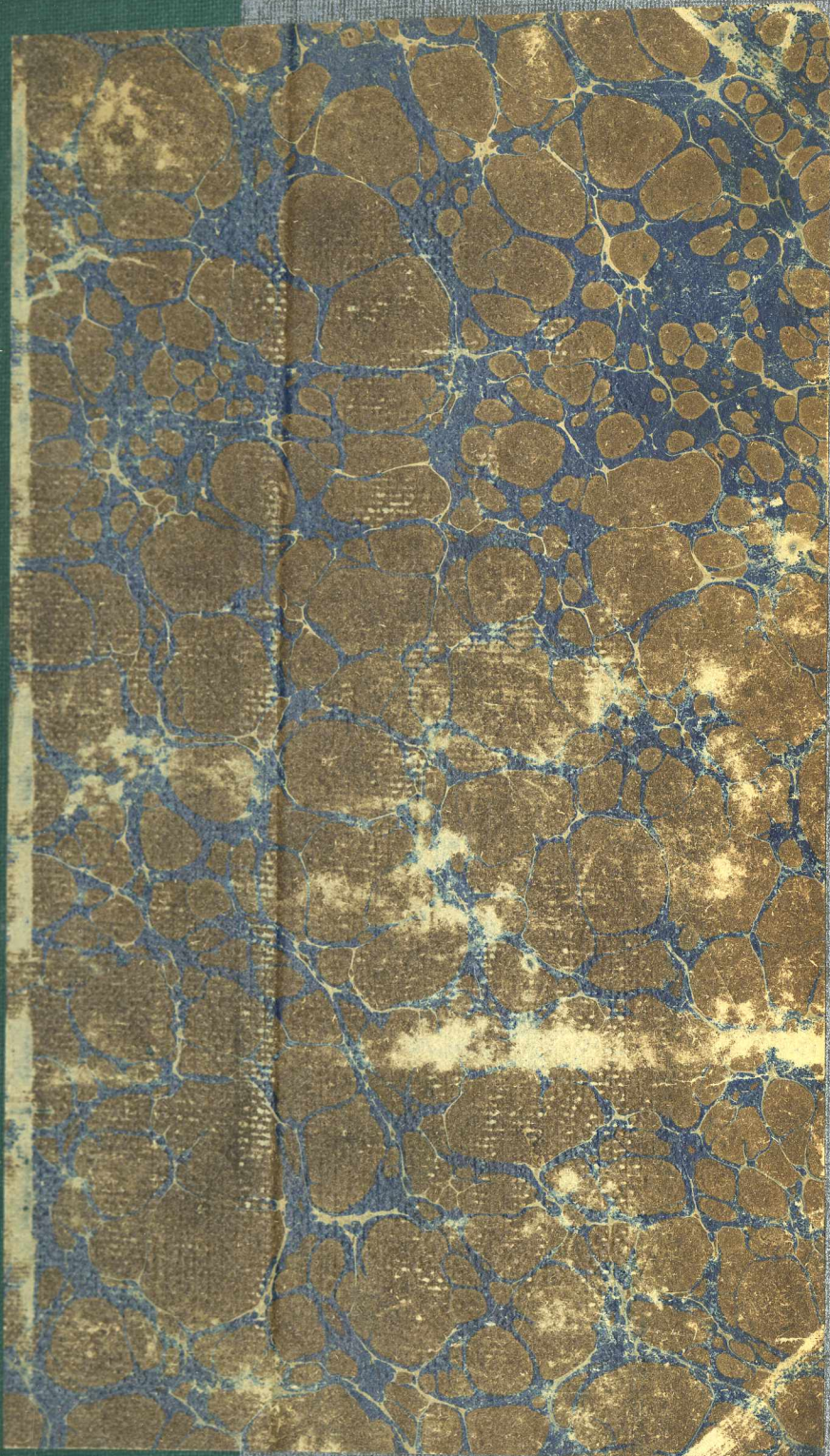

Politikai
röpiratok.

116.

116
987

A HUNGARIA □ KIADMÁNYA.

A

VILÁGOSSÁG TEMPLOMÁBAN.

— Egy lap az igazság könyvéből. —

SYMBOLIKUS KÖLTEMÉNY

IRTA

ERDÉLYI BÉLA.

Motto : Fiat lux

20.

1887.

DE BALLACI GEZA.

A KÜSZÖBÖN.

— Rengeteg erdő, sötét éj, a háttérben egy templom körvonalai. —

VÁNDOR.

Csillagtalán, rejtelmes éjszaka
Boritja rám zsibbasztó fátyolát ;
S a rengetegben, ős romok között
Halálmadár sivít, dúvad tanyáz ; —
Kigyó sikamlik a bozót alatt ; —
Kisértet-órán rút boszorka-had
Vihart, vizsályt terjesztve szerteszét —
Üvöltve száll a jajgató szelen ;
Testvéri kézben villog a gyilok,
Míg a leszúrt testvérnek özvegye
A gyilkos karja közt kéjben piheg ;
Átok fogamzik, bűn nevelkedik
S uralkodó a zűr, a tagadás :
Itt járok én ösvénytelen uton
S alélt tagokkal vergődöm tovább.
Reményem tünedez . . . hitem meging . . .
Kétség mardossa, tépi lelkemet . . .
Ti bölcsek és erősek, jóba jók !
Ti láthatatlan működő erők !
Segitsetek a lankadt vándoron,
Ki enyhülést és fényugárt keres !

EGY HANG.

Légy kitarató, lankadatlan,
Jóra törve fáradatlan !
Az igazság szende fénye
Légyen élted létreménye !

Jót a jóért, szépet szépért
 Igazságot igazságért
 Gyakoroljad csüggedetlen
 S nem lesz ösvényed kietlen!
 Áttör felleget a napfény,
 Rengetegben támad ösvény,
 A halálból élet sarjad
 S jó a roszból — csak akarjad!

VÁNDOR.

Mily égi szózat ez? honnét jövő?
 Vihar, menydörgés, zúrzavar között
 Hogy származott ez átható beszéd,
 A melynek hallatára — érezem —
 Kétségem oszlik, lelkem felderül
 S kezdem megértni az igaz szavát?
 Dereng; foszlik a rémes éj köde,
 Lassan kitágul gyöngült láteróm
 S előttem áll egy óriási mű:
 A világosság fényes temploma!
 E templom adjon menhelyet nekem!
 Bezörgetek szentséges ajtaján.

Bezörget.

EGY HANG *(belülről.)*

Ki vagy, ki vagy, ki vagy,
 Ki templomunk előtt
 Profán zajt ütni mersz?

VÁNDOR.

Rémes sötétség lankadt vándora,
 Kit vágya visz fényes „kelet“ felé.

EGY HANG.

„Kelet“ felé az út
 Vészek között vezet.
 Nehéz próbáltatás
 Vár nyomról-nyomra rád
 S e templom ajtaját
 Ha néked felnyitom
 Elfogja kebledet
 Kétség és borzalom.
 „Tűz és víz“ próba vár
 Reád a küszöbön —
 A „keserű pohár“
 Halálhozó lehet,
 S a „nagy titok“ előtt
 Ugy elvakúl szemed,
 Mint hogyha nyár delén
 Az izzó napba népsz,
 Azért tanácsolom :
 Térj vissza, idegen,
 Nehogy későre bánd
 Könnyelmű tetteted!
 S csak akkor lépj közénk
 Ha erős akarat,
 Rendíthetetlen hit
 S kitartó vágy vezet!

VÁNDOR.

Bejártam három hosszú év alatt
 Veszélyes egy utat nyugat felől.
 A víz, a tűz és mindenik elem
 Érezteté velem borzalmait.
 De törhetetlen törtem át azon,
 Hogy föltaláljam itt e templomot,
 A mely előtt ím térdre roskadok.
 Szépség, jóság, igazságságért hevül
 Bennem az öntudatra kelt erő.
 Nagy célokért fáradni óhajom.
 Nagy célokat kivívni véletek:

E vágy hozott „keletre“ engemet,
 Hol czeljaim valóra válhatók!
 Engedjetez közéték lépni hát,
 Nyissátok meg az ajtók zárait,
 Vezessetek az oszlopok közété
 És fogadom, kogy hívetek leszek,
 Minden erőmet néktek áldozom,
 Versenyt munkálkodom a nagy művön
 A melyet itten csöndben végzetek,
 S „nagy titkotok“ híven megőrizem!
 — A templom ajtó föltárúl. Fényár. —

FŐVIZSGÁLÓ.

— A küszöbön. —

Hallottam esküdet,
 Megértém vágyadat.
 Az ajtót megnyitom.
 Tévelygő, jöjj közénk!
 Testvéri csók fogad,
 Testvéri ölelés.
 Tekintsd e kardokat:
 Mind értted villanók
 Ha az „Igaz“ vezet:
 De hogy ha esküdet
 Könyelműn megszeged:
 Minden aczél hegye
 Boszúlva ellened
 Fordulni fog legott. —

— E szavak alatt a vándort bevezetik a templomba, mely fényárban úszik; a testvérek közben állanak kezükben karddal, melyet a vándor keblének szögeznek. —

És most munkára fel!
 Testvér, figyelj, tanúlj!

A TEMPLOMBAN.

A FŐMESTER *(három kalapács ütés után.)*

Rajta! Rajta! Föl serények!
 Templomához az erénynek
 Munkakedvet hozzatok!
 Menhelyet a szenvedőnek
 Észnek, szívnek, ős erőnek
 Anyagából rakjatok!

A „szilárd kő“ ha lerakva
 Rendületlen ősalapra
 Arra diszt is vonjatok!
 „Oszlopai a szépségnek,
 Az erőnek, bölcseségnek“
 Fény ragyogjon rajtatok!

SZÓNOK *(a neophytához.)*

Szemedet a hályog fődte,
 Rémes éjek rút szülötte
 Így támadt a sötétségben. —
 Mosolygás lesz földön, égben,
 Hogy ha fölkel lelked napja,
 Mely fényét a „nagy“-tól kapja,
 Kinek diszes templomában
 Fáradunk igaz munkában,
 Lankadatlan, ernyedetlen
 Jóba „roszba“ csüggedetlen!
 Bátorsággal a szívünkben,
 „Kalapácssal“ a kezünkben
 „Bőrkötényt“ kötünk magunkra
 És imánk: a „tisztá munka.“
 Mely nemes, nagy, kedves égnek
 S üdvös az emberiségnek!

FŐMESTER.

— A bölcsesség oszlopánál. —

Vezérlem a munkát
 És az irányt adom
 Mélységes bölcsesség
 Rejtelmes utadon.
 Ember, ki segítesz
 Kivinni a tervet,
 Hogy ha sikert akarsz
 Ne érezz félelmet!
 „A testvéri lánczban“
 Fékezd vágysdat!
 Győzd le a szenvedélyt!
 Ismerd meg magadat!

INASOK KARA.

Hol dereng az ég határa
 Napkeletre néz szemünk.
 Onnét jó a fénysugára.
 Kedvet adva a munkára,
 Melyre ím felszerkenünk!

SZÓNOK *(a neophytához.)*

Vedd a „vésőt“ balkezedbe,
 „Kalapácsot“ jobb kezedbe
 És a „durva kőt“ simítva,
 Alakítva, idomítva:
 Gyámolítsd a csüggedőket;
 Vigasztald a szenvedőket;
 Védj karoddal az árvákat,
 Erős széltől gyöngé fákat;
 Téged sértő ellenednek
 Használj, akár önvédnek!
 Önzetlen segíts a népen
 S jót ne várj jótett fejében!

ELSŐ FELÜGYELŐ.

— Az erő oszlopánál —

Ki gyorsan lankadón
Csak fél munkát mivel,
A legjobb ügyet is
Ritkán segíti fel;
Mert csak akkor teremt
Nagyot, dicsőt az ész
Ha véle az erő
Együtt munkálni kész;
S csak úgy működhetel
Önállón, szabadon,
Ha ez a jelszavad;
Uralkodj magadon!

LEGÉNYEK KARA.

Tettre szólít munkánk űre,
Hogy ha fenn ragyog a nap.
Nincs időnk a pihenőre!
Fel testvérek, csak előre!
Drága minden pillanat!

SZÓNOK *(a neophitához.)*

Ne magadnak, ne a résznek,
Használj mindig az egésznek!
Ne a törpe önhaszonra,
Ne mindig a szűk otthonra,
Ne csak közel önvédredre,
Gondolj minden testvéredre
Gondolj az emberiségre,
A nagyra, az összeségre —
S ha az egész boldog léssen
Boldog léssz te az egészben!

Legyen jelszód: „testvériség“
 „Szabadság“ és „egyenlőség!“
 Mert ezek szent szövetsége:
 Végcélban „a világbéke!“

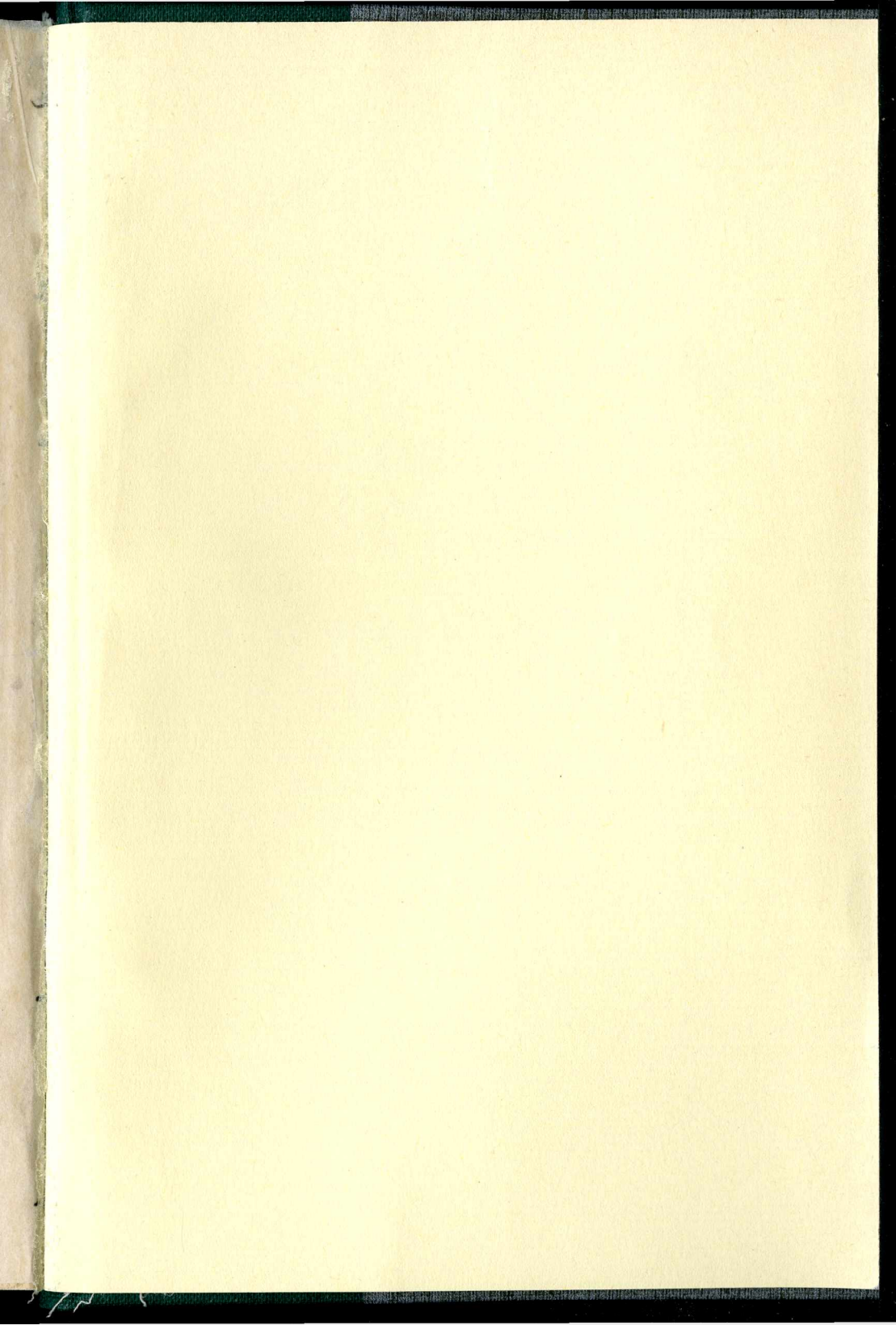
MÁSODIK FELÜGYELŐ.

— A szépség oszlopánál. —

Az ész, meg az erő
 Csak akkor költi fel
 Csudálatunkat, ha
 Öszhangozót mivel;
 És fényes templomunk
 Csak akkor műgész,
 Ha szép s tökéletes
 Minden parányi rész.
 Remekre ha vágyol:
 Az hát a feladat,
 Hogy ernyedetlenül
 Nemesítsd magadat!

MESTEREK KARA.

Eljutánk az éj felére;
 Boldog, ki sikert mutat!
 Fáradalmunk véget ére
 És kijár a munka bére.
 Munkabér az öntudat!

2012

S. 6.
2005.

